

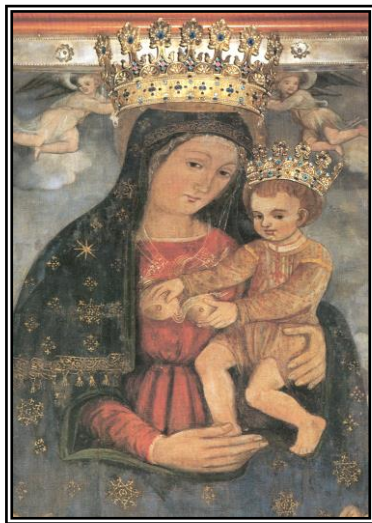
PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

8. rész – A San Giovanni Rotondo-i kolostorban

San Giovanni Rotondóban minden hiányzik: itt nincs villany, vezetékes víz, kényelmes lakószoba, olykor még a mindennapi kenyér sincs meg. Nagy vallásos buzgalommal veszik körül a Csodatévő Szűzanyát, akit egy olajfestmény ábrázol az anyatejet kereső kiseddel együtt. Mária feje fölé két lebegő angyal tart koronát. (Az elmúlt századokban néhány szemérmes barát megpróbálta eltakarni a Madonna keblét, de végül győzött a józan ész, és a szép Csodatévő Szűzanya visszanyerte eredeti ragyogását.) A templom és a kolostor falain túl a Gargano hajlott hegyerince az elhagyatottság érzését kelti, és a hegyvonulat ijesztően hat. A kapucinusok régi háza olyan, mint a nyugalom és a béke oázisa egy tűztenger közepén. Különösen alkonyattájt, amikor az izzó délutánt követően enyhet adó szellő támad. Oly jótékonyan hat ez Pio atya légzésére, mint az égből hullott manna. Ám a szegény pietrelcinai szerzetesnek rövid tartózkodás után vissza kell térnie Foggiába. Úgy gondolja, hogy a San Giovanni Rotondo-i kolostorban kell laknia, ezért Foggiában papírt s tollat vesz elő, hogy leírja lelkiállapotát provinciálisának. Végre mintha a pietrelcinai kapucinus megtalálta volna a helyes megoldást, mellyel előljárói is egyetértenek.

A nyár nehezen akar véget érni. Vele egykorú társai már a hideg miatt szenvednek az Alpokban, sokan pedig az ellenséges golyók áldozatául esnek. Pio atya elindul a Szent Anna kolostorból, és számárháton visszamegy a Gargano déli lábánál fekvő síkságra. Talán azért, hogy elmeneküljön a Gonosz támadásai elől, talán azért, hogy rendet teremtsen – mint maga mondja – a „szív káoszában”.

A békét kereső lélek annyi viszontagság után San Giovanni Rotondo magányában menedéket talál, itt még a világot emésztő lángokról is megfélemlézhet. A kemény tél beálltával a garganói kapucinus közösség felbolydul, mert megismétlődnek azok a különös jelenségek, melyek a Pio atyát korábban befogadó kolostorokban jelentkeztek. Az új jövevény pokoli kínokat él át, vagy a mellébe nyilalló fájdalom és az állandósult magas láz, vagy a lelket marcangoló sátán kísértése gyötri. A szél, az eső, a hideg és a teljes elszigeteltség még keményebbé teszi a kapucinusok életét. Mikor az első hópelyhek kavarnak a levegőben Francesco Forgione újoncnak ismét Nápolyba kell mennie. Az orvosi vizsgálat ezúttal meglehetősen gyorsan lezajlik: Pio atya ismét rendkívüli, ezúttal félelmi betegségeket kap, 1917 júniusáig. Mielőtt visszamenne San Giovanni Rotondóba, betér Pompejibe, hogy a szenvedő emberiség érdekében buzgón könyörögjön a Rózsafüzér Királynőjéhez.

Időközben húga, Grazia, a család legfiatalabb tagja értesíti testvérét Piót, hogy életét szerzetesként szeretné leélni. A csipős nyelvűek most sem nyugszanak, azt beszélik, hogy a Forgione család igyekszik a harangtornyok árnyékába húzódni. Pio atya nem válaszol a gonoszokdásra, de nagyon óvatosan jár el, mert biztos akar lenni abban, hogy Grazia esetében nem rajongásról, vagy – ami még rosszabb – bátyja banális utánzásáról van szó. Mikor meggyőződik éppen huszonkét éves húga őszinte szándékáról, felszáll az első vonatra, és Rómába kíséri Graziát. Az utazásra tragikus pillanatokban kerül sor. A háború tombol, a halottakat már megszámlálni sem lehet. Mialatt Pio atya Rómában van, a pápa befejezni készül a háborús hatalmak helyzetének az előző év végén elkezdett felmérését, hogy valódi és kölcsönös leszerelés alapján véget vessenek a háborúnak. XV. Benedek hiába próbál némi egyetértést elérni a gyűlölet, a bosszú és az erőszak uralta nemzetközi helyzetben. Erőfeszítései hasztalanok.

A fiatal kapucinus megérti, hogy a háborús tragédia az utolsó csepp véréig fog tartani, ezért amint visszatér San Giovanni Rotondo-i magányába, még többet imádkozik és vezekel. A fiatalabb testvérek lelki atyjuknak választják, ezt ő szívesen elfogadja. Elmélyed a gyóntatásban, s órákat ad azon a fáradtságos úton járó fiataloknak, melyet „Isten együgyűje”, Assisi Szent Ferenc vázolt fel előttük. Fennmaradó idejét imával tölti. A kolostor karzatán a Legszentebb Oltáriszentség előtt térdel, jobbában mindig ott van a pompeji szentély fiatal papja által megáldott rózsafüzér. Imája folyamatos párbeszéd Istennel.

Mikor második rendkívüli betegsége lejár, pontosan megjelenik Nápolyban, és reméli, hogy nem kell részt vennie a lelkiismeretlen emberek akaratából kirobbantott háború borzalmaiban. A tábori orvosok azonban ezúttal nem küldik haza. Öt hónapig a laktanyában kell maradnia. Ez igen kemény megpróbáltatás számára. Az uniformisba bújtatott embernek – aki hivatását tekintve szerzetes – szolgálnia kell a hazáját, mely mézarszékre küldi saját gyermekeit. Utcaspróként, cselédként, néhányszor strázsaként veszik hasznát. Ha fegyvert kell kézbe vennie, már attól rosszul van. Megalázza a katonaeletet, mert a laktanya olyan, mint egy sötét akna, s benne a trágárság és az erőszak az úr. A laktanyában nincs kápolna, így misézni sem lehet. Mikor engedélyt kér, hogy elmehessen a legközelebbi templomba, nem engedik meg neki. Pio atya elhagyott, mert úgy érzi, Jézus nélkül van. Szörnyű hírek érkeznek a frontról. És ő, mint aki nem közvetlenül, csak közvetve tanúja az értelmetlen vérontásnak, azt kéri Istentől, vonja ki őt ebből...

(folytatás következik)

7. állomás: Jézus másodszor esik el a kereszttel. – „Szüntelenül ajánljatok fel az Úrnak életetek áldozatát, és mindazt, amit el kell viselnetek. És Jézus a rá annyira jellemző szuverenitással fog uralkodni a szíveteken. S hogy egyre inkább méltók legyetek a szentek dicsőségére, ajánljatok fel Istennek mindent, amit csak eloiseltek, napjában százszor vagy még többször. Szorosan kötődjétek Hozzá szerelmes akaratl.”

8. állomás: Jézus vigasztalja a siránkozó asszonyokat. – „Jézus Krisztus a példakép és a minta, aki szerint életünket alakítanunk kell. Jézus azonban a kereszttel választotta királyi zászlajául, ezért azt akarja, hogy minden követője a Kálváriára vezető utat járja, hordozza keresztyét, és azon lehelje ki lelkét. Csak ezen az úton jutunk el az üdvösségre.”

9. állomás: Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt. – „Mindig a hit szemével tekintsünk Jézus Krisztusra, mint a mi jóságos és jótékony angyalunkra, aki keresztyét hordozva megy föl a Kálváriára; s miközben Ő kínok közepette haladt fölfelé a Golgota emelkedőjén, látjuk, hogy lelkek serege követi őt, akik saját keresztyüket hordozva ugyanazt az utat járják.”

10. állomás: Jézust megfosztják ruháitól. – „Szegény Jézusom, újra megbántottalak téged! A szívem oly kemény, hogy nem tud annyira megindulni, amennyire kellene, amikor ama bántásokra gondolok, amelyeket Jézussal szemben elkövettem. De amennyire csak képes vagyok rá, bánni akarom. Ezért sírtam csöndesen, de a fájdalom könnyei együttal nagy boldogságot jelentettek számomra.”

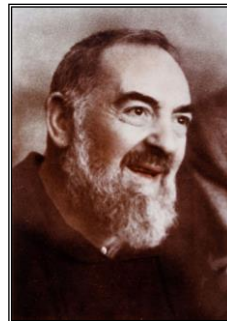
11. állomás: Jézust a keresztre szegezik. – „A Kálvária hegyén azok a szívek laknak, akiket az égi Vőlegény kedvel. Ő, mennyire boldognak kell tartanod magadat, ha erőfeszítéseket tehetsz azért, hogy mindig ott időzzél, hűségesen és szerelmesen ott lakozzál, hogy imádhass ezen a hegyen a megfeszített Krisztust már ebben az életben, mert így biztosíthatod teljes bizonyossággal azt, hogy a másik életben is imádhatsz a megdicsőült Jézust!”

12. állomás: Jézus meghal a kereszten. – „Jézus hozzám fordult, és azt mondta: „Fiam, ne hidd, hogy az én haláltusám három óráig tartott, nem. Én a világ végezetéig vívom haláltusámat azokért a lelkekért, akik számomra kedvesek. Miközben haláltusámat vívom, fiam, nem szabad elaludnod. Lelkem keresi az emberiség jóság cseppjeit; de jaj, magamra hagynak közömbösségük terhével.”

13. állomás: Jézus testét leveszik a keresztről. – „Nagyon meg kell alázkodnunk, látva, hogy mennyire nem vagyunk urai önmagunknak, és mennyire szeretjük a kényelmet és a pihenést. Mindig tartsd szemed előtt Jézust: Ő nem pihenni jött közénk, és nem keresett kényelmes körülményeket sem lelki, sem testi értelemben, hanem harcolni jött, önmagát megtagadni és meghalni jött.”

14. állomás: Jézus holttestét sírba teszik. – „Meg ne hátráljatok, és még kevésbé meg ne álljatok, amíg föl nem értek az élet kálváriájára. Jézus fogja majd a kezeteiket, hogy ne tétovázzatok. Isten segítő kegyelme, és a jutalom, amit Jézus tartogat számotokra, édes bátorításotokra lesz.”

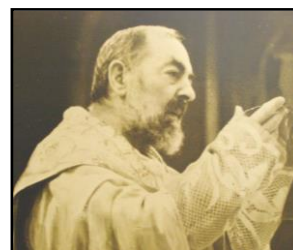
15. állomás: Jézus feltámad a halálból. – „Miért áldozta föl magát halálával Jézus Krisztus? Hogy kiengesztelje bűneinket – válaszolja a hit. Miért támadt föl oly csodálatos módon? Hogy tanúságot tegyen nekünk megváltásunk következményeiről. Halálával megmutatja nekünk, hogy halottak voltunk a bűn miatt, feltámadásában pedig kegyelemre való újjászületésünk legtökéletesebb modelljét kaptuk.”

„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio

2/4.

KERESZTÚT PIO ATYÁVAL...

- 1. állomás: Pilátus halálra ítéli Jézust.** – „Mennyire szenvedek, amikor látom, nemcsak hogy nem törődnek az emberek Jézussal, hanem ami ennél rosszabb, bántalmazzák is, és borzasztó szitkokkal káromolják Őt. Szeretnék inkább meghalni vagy legalább megsüketülni, mintsem e szitkokat hallani, mellyel az emberek illetik Isten. Így inádkoztam az Úrhoz: Uram, inkább ölj meg, mintsem jelen legyek, amikor bántanak Téged!”
- 2. állomás: Jézus vállára veszi a keresztet.** – „Teljesen hagyatkozzatok rá a lelkek édes Jegyesére. Hajtsátok fejetekeket gyengéd Jegyes szívére, ahogy a szeretett tanítvány is tette, és ne féljétek, mert az Égi Mester nem fogja megengedni, hogy egy hajszál meggörbüljön a fejetekeken, ahogyan nem engedte, hogy bántás érje tanítványait a Getszemáni kertben. És a tolongó sokaság közepette észrevétlenül kíséritek a Királyt a Kálváriáig.”
- 3. állomás: Jézus először esik el a kereszttel.** – „Jézus, a fájdalmak férfja úgy szeretné, ha minden keresztény őt követné. Most Jézus nekem is kínálja e kelyhet; én elfogadtam, íme, ezért nem kímél engem. Az én szegényes szenvedésem mit sem ér; Jézusnak mégis tetszik, mivel itt a földön annyira szeretem Őt. Ezért azokon a napokon, amikor Ő többet szenvedett a földön, jobban éreztem velem a szenvedést.”
- 4. állomás: Jézus szent Anyjával találkozik.** – „A Fájdalmas Szűz nyerje el szentséges Fiától, hogy egyre inkább elmélyedhessünk a kereszt misztériumában, és vele együtt megrészegehdhessünk Jézus szenvedésétől. A szeretet legnagyobb bizonyossága szenvedni a szeretett személyért; és miután Isten Fia tiszta szeretetből annyit szenvedett értünk, nem lehet kétségünk afelől, hogy az Érte hordozott kereszttel lehet szeretni.”
- 5. állomás: Círenei Simon segít Jézusnak a keresztet hordozni.** – „Jézus ismételtlen mondja nekem: „Ne félj, én szenvedést adok neked, de erőt is adok hozzá. Azt akarom, hogy a lelked mindennapos és rejtett vértanúsággal tisztuljon és próbáltassék meg. Ne csodálkozz rajta, ha megengedem az ördögnek, hogy gyötörjön, a világnak, hogy undorítson, s a számodra legkedvesebb személyeknek, hogy kínozzanak téged; mert semmi sem tudja legyőzni azokat, akik az én szeretetemért hordozott kereszttel alatt nyögnek, és akiknek én magam sietek segítségére.”
- 6. állomás: Veronika kendőt nyújt Jézusnak.** – „Szelíden helyezték szíveteket a mi Urunk seibe, ne karotok erejével. Igen nagy bizalommal legyetek az Ő irgalmassága és jósága iránt, mert Ő soha el nem hagy benneteket. Éppen ezért mindig jól öleljétek át az Ő szent keresztyét; segítsetek neki.”

(folytatás a 4. oldalon)